

קונטראס

הארת ל"ג בעמר

בו יבוא גָּדֵל הַאֲרָה שְׁמַאיְרָה בָּעוֹלָם בַּיּוֹם
הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, הַלוֹלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעֲון בֶּן
יְוחָאי, אֲשֶׁר בָּזְכוֹתוֹ אָנוּ חַיִים.

בְּנֵינו וּמִיסְדֵּן עַל־פִּי דְּבָרָיו
רַבְּנוֹ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אָור הַגָּנוֹן וְהַאֲפֻוֹן
פּוֹצִיאָה קְדִישָׁא עַלְּאָה, אֲדוֹנָנוֹ, מָרוֹנוֹ וְרַבְּנוֹ
רַבִּי נַחַמָּן מִבְּרִסְלָב, זִכְוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּעַל־פִּי דְּבָרָיו תַּלְמִידָיו, מָרוֹנוֹ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹשׁ, אָור נְפָלָא, אֲשֶׁר בָּל רֹא לֹא אֲנִיס לִיהְ
רַבִּי נָתָן מִבְּרִסְלָב, זִכְוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ
וּמְשֻׁלָּב בְּפִסְקוּי תּוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמְאֹרֶה
חַכְמִינוֹ הַקָּדוֹשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְּרָשִׁים וּזְהֻרְבָּנָה הַקָּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדִפּוֹס עַל־יִדִּי

חַסִּידִי בְּרִסְלָב

עִיחָ"ק יְרוֹשָׁלָם תּוֹכְבָּא

מזהרא"ש נ"י אמר, שמיום ל"ג בעמר,
או מאייה כבר הארת קבלת התורה, כי
עד ל"ג בעמר, היה ימי אבל, על
שפלו מידי רבי עקיבא לא נהגו בכבוד זה
בזה, ולבן מהו, אבל רבי שמעון בן
יוחאי היה התקון לזה, שבזה שגלה
لتלמידיו את הלמוד של "ואהבת לרעך
כמוך", ואמר "אנן בחביבותא תליא",
 אנחנו תלויים רק באהבה, ורבנו ז"ל
 אמר (שיחות הר"ז, סימן צא), שעליידי
 שנזהרים לא לדבר על שום בר ישראל,
 רואחים את כל אחד, על-ידי זה נכנסת
 בו תשוקה למד תורה הקדושה, לבן
 מיום ל"ג בעמר מתחילה הארת קבלת
 התורה, מאחר שאז נכנס הלמוד של רבי
 שמעון בן יוחאי לאהוב אחד את השני.

(אמריך מזהרא"ש, חלק ב', סימן תקעה)

קונטֿרָס

הַאֲרָת לִיְג בְּעֶמֶר

.א.

צָרֵיךְ שְׁתַדֵּעַ, אֲהֹבֵי, בְּנֵי! אֲשֶׁר הָאָדָם צָרֵיךְ
לְשַׁמֵּר מִאֵד מִאֵד עַל מִחְשָׁבָתוֹ, כַּמוֹבָא בְּדָבְרֵי רַבָּנוּ
זֶ"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לה), שֻׁעָקָר הַתְּשׁוּבָה
הוּא לְהַחֲזִיר אֶת עַצְמוֹ לִמְקוֹם שְׁלָקָח מִשְׁם, בָּסָוד
(תקונייזֶר, תקון כא): זֶרְקָא דָאָזְדָּרִיקָת לְאַתָּר
דָּאִיתְנְטִילָת מִתְפָּנוֹן; שָׂאָדָם צָרֵיךְ לִזְרַק אֶת עַצְמוֹ
חִזְרָה מִהִיכָּן שֶׁהוּא בָּא, וּמִאֵן הַהוּא אַתָּר, וּמַאיֵּפה
הוּא בָּא? מִחְכָּמָה עַלְיוֹנָה; כִּי חִכָּמָה הִיא שָׁרֵשׁ כָּל
הַדְּבָרִים, כִּמוֹ שָׁכְתּוֹב (תהילים קד): "כָּלָם בִּחְכָּמָה
עֲשִׂית"; וְלֹכֶן צָרֵיךְ כָּל אַחֲרָה לְשַׁמֵּר אֶת שְׁכָלוֹ
וּחִכָּמָתוֹ מִשְׁכְּלִיוֹת חִיצׁוֹנוֹת, וְאֶל יַכְנִיס בְּדָעַתוֹ
שָׁוָם מִחְשָׁבָות זָרוֹת אַחֲרוֹת, אֶלְאָ צָרֵיךְ כָּל אַחֲרָה

להכנס בדעתו אלקוטו יתברך, כי זה עקר השלמות — רק לקנות חכמה אלקוט, הינו שטmid יחשב בדעתו, שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקוט גמור הוא, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה עצמו, אלא בהשגת המאziel העליון. ובידיעות אלו הוא קונה לעצמו חכמה אלקוט, וזה עקר החקמה; כי עקר שלמות החקמה הוא רק להציג אלקוט, ושאר שכליות הם הכל הבלתי הבלתיים. ולכון עקר התשובה, שאדם צריך לחזור בתשובה, הוא רק על-ידי שהכנס במוח מתחשבתו כל מיני חכמות חיצונית ומחשבות של הכל, והrhoורים רעים, רחמנא לישובן, אשר כל זה מנתק אותו משורשו שהוא אלקוטו יתברך. ולכון עקר התשובה הוא רק לחזור תמיד אליו יתברך, ולהכנס בדעתו אמפת מציאותו יתברך, כי בזה שחוشب רק ממנו יתברך, על-ידי זה נמשך עליו אור גדול ונורא מאד. כי באמת אמר רבנו ז"ל (שיחות-הרב"ז, סימן מו), אשר צריך לשמר את מחשבה מאד, כי מחשבה יכול להיות נעשה דבר חיוני ממש, כי ככל שהשכל גבה למעלה יותר אצל האדם, היא יכולה להגיע ולהציג יותר.

כמו לمثال: עם הרגיל יכולין להשליך איזה דבר למעלה, אבל עם היד יכולין להשליך למעלה יותר. ובדברו יכולין להציג ולהגיע יותר ויתר, כי בהדברו יכולין לדבר למרחוק. והמשמעות היא גבוקה יותר, ויכולין לשמע קול מרחוק מאד, כגון: בשירות בקני שרפה (שירות הורמאטעס), יכולין לשמע למרחוק מאד. והראיה יכולה להציג ולהגיע עוד יותר ויתר, כי בהראיה יכולין לראות ולהביט על השמים. נמצא, שבבחינה שהיא גבוקה יותר למעלה, היא יכולה להציג ולהגיע יותר. אבל התחושה היא גבוקה מאד למעלה מן הפל, יכולה להציג ולהגיע למרlaşma למעלה למעלה, על-כן צריכים לשמרה מאד, כי עם מחשבתו הוא יכול לעלות מעולם לעולם, ולהציג השגות אלקות, על-ידי שמות ויחודים, יוכל לטעיל בעולמות עליונים כמטיל בגן נפלא, שהוא כל סוד ספרי זהה והתקונים וכתבי הארץ"ל, לעלות על-ידי שמות ויחודים מעולם לעולם, ולהגיע עד אין סוף ברוך הוא, אשרי העין רק אתה אלה.

ב.

וזה סוד ל"ג בְּעֶמֶר, שֶׁהוּא הַלּוֹלָא דָרְבֵי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁנוּהָגִין בּוֹ בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁמַחָה גְּדוֹלָה. כי רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא סָוד הַתְּעוֹרָרוֹת הַשְׁנָה. כי מַבָּאָר בְּדָרְבֵי רַבְּנוֹ זְ"ל (הַתְּחִלָּת לְקוֹטִי-מוֹהָרְ"ז), שַׁרְבֵּי שְׁמֻעוֹן הוּא סָוד (קְנִיאָלָד): עִיר וּקְדִישׁ מִן שְׁמִינָה נְחִית, שֶׁהוּא רָאשֵׁי תָּבּוֹת שְׁמַעְיוֹן. עִיר וּקְדִישׁ דִּיקָא, שֶׁהוּא סָוד מְחֻמָּת קָטְנוֹת הַמְּחִין, וּעַל-כֵּן גָּלָה רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי בַּיּוֹתֶר כֹּל רְזִין דָאוּרִיתָא וְסְתָרִי נְסִתְרוֹת הַתּוֹרָה, כי לֵיה יְהִבִּי רְשׁוֹתָא מִשְׁמִינָה. כי סְתָרִי תּוֹרָה הַם סָוד הַתְּעוֹרָרוֹת הַשְׁנָה, כי מְגַלָּה אֶת אִמְתָּתָה מִצְיאוֹתָו יַתְּבִּרְךָ בְּגָלוֹי רַב וּנְפָלָא מָאֵד, עד שֶׁכֵּל אַחֲד יַרְגִּישׁ אֶת הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא, שְׁאֵין בְּלִעְדֵי יַתְּבִּרְךָ כָּל, וּהַכֵּל לְכָל אַלְקּוֹת גָּמָור הוּא, אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא סָוד הַתְּעוֹרָרוֹת הַשְׁנָה, שְׁנִתְגַּלְהָ עַל-יָדֵי רַבִּי שְׁמֻעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא עִיר וּקְדִישׁ, עִיר דִּיקָא הַפְּךָ הַשְׁנָה. וְלֹכֶן בְּסְפָרִי הַזָּהָר וְהַתְּקָנוֹנִים, שֶׁם נִתְגַּלְיִן אֲוֹרּוֹת נֹרְאִים וּנְפָלָאים

מֵאַד, עַד שֶׁאָמַר רַבְנָיו ז"ל (שיחות-הבר"ז, סימן קה), אֲשֶׁר לִמְוֹד הַזָּהָר מִסְגָּל מֵאַד מֵאַד, כִּי עַל-יְדֵי לִמְוֹד הַזָּהָר נִעֶשֶּׂה חִשָּׁק לְכָל מִינִי לִמְוֹדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה. וְהַלְשׁוֹן פָּקוֹד שֶׁל הַזָּהָר מַעֲוָרָר מֵאַד לִעֲבוֹדָת הַשָּׁם יְתִבְרָה, דַּהֲינוּ הַשָּׁבָח שֶׁמְשָׁבָח וּמְפָאֵר אֶת הַעֲוֹבֵד הַשָּׁם יְתִבְרָה, דַּהֲינוּ הַלְשׁוֹן הַרְגִּיל בְּזָהָר לוֹמֵר זְכָה וְכוּ' עַל כָּל מִצְוָה וּעֲבוֹדָה, וְלַהֲפָךְ הַצָּעֵקה שְׁצֹועַק וְכוּ', וְלִיה, וְלִי נְשָׁמְתָה, עַל הַסְּרָמָה מִעֲבוֹדָת הַשָּׁם יְתִבְרָה, אֱלֹו הַלְשׁוֹנוֹת מַעֲוָרָרִים מֵאַד אֶת הָאָדָם לִעֲבוֹדָתוֹ יְתִבְרָה, כִּי בַּתּוֹךְ הַזָּהָר וּבַתּוֹכוֹנִים שְׁגָלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וּתְלִמְידָיו, מַתְגָּלִין אֲוֹרוֹת צְחַצְחוֹת, אֲוֹרוֹת עַלְיוֹנוֹת, שְׁמַעְורָרִין אֶת הָאָדָם מֵאַד מֵאַד, וּמִמְשִׁיכִים אֶת לְבָוָא אַחֲרָיו יְתִבְרָה.

ג.

רֹזֶה מָה שְׁאָנָחָנוּ מַוְצָּאים, אֲשֶׁר הַסְּתָלְקוֹתָו שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, קִיְתָה בִּימֵי הַסְּפִירָה דִּיקָא, הֲיָנוּ בְּל"ג בעמר, שָׁאוֹ מִתְחִילָה לְהַתְנוֹצֵץ הַהָּאָרֶה שֶׁל חָג הַשְׁבּוּעוֹת, שְׁהִיא קְבָלָת הַתּוֹרָה. כִּי כָּל יָמִי

הספירה הם בסוד שנה הקדשה, שהיא טובעה גדולה להמחין, שעליידיזה בא המז בתוך האמונה ונתחדר שם, ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהם עי פנים של תורה וכו'. שכל זה הוא סוד יציאת מצרים בפסח, ואחריך באים ימי הספירה, ואחריך בא חג השבועות, שהוא קבלת התורה, כי הכל בשביל תקון הדעת והמחין, פמובא בכוננות (שער ספירת העמר), שכל הכונות של פסח וספרה ושבועות הוא לחזור ולהמשיך ולתקן המчин שנפגמו ונתקללו, על ידי חטא אדם הראשון, ועל ידי חטא כל הדורות שלאחריו, שהם דור הפלול ודור הפלגה, שכלם פגמו בהדעת, על ידי תאורת נאות, ועל ידי כפירות ועבורה זרה שלהם, שהוא פגם האמונה, שהוא גסיכון פגם הדעת; כי עקר הדעת הוא רק להשיג השגות אלקות, בסוד (דברים ר): "אתה קראת לדעת, כי הויה הוא האלים, אין עוד מלבדו"; וכן בכל דור ודור צריכים לתקן אלו התקונים, שהוא תקון הפעת, על ידי שאנו יוצאים ממצרים, שהוא פסח. ואמרו חכמינו הקדושים (פסחים קטז): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו

הוא יצא ממצרים; ולאחר מכן מתחילה הספר את הימים, שה סוד ספירת העمر, כדי לתקן את המהין מקטנות לגנות וכיו', ולאחר מכן בא חג השבעות, שהוא קבלת התורה, כי בפסח הרוא יציאת מצרים, וזה נמשכו כל המהין בהתגלות נפלאה ובהארה גדולה מאד פידוע, שהו עקר יציאת מצרים. כי במצרים היו מה והנעת בגולות פידוע, כי אז עדין לא נזדקן מה בשלמות, כי שם במצרים נזדקנו מאד מארם, כי המצרים היו מזהמים מאד, כמו אמרם ז"ל (תנא רבי אליהו רבה, פרק ז): אין לך אמה בעולם, שהיתה שטופה בדברים מכערים וחסודים בכשפים ובזמה ובכל מעשים רעים, אלא המצרים בלבד; ועם ישראל היו צריכים להיות ביניהם, ולהתחזק לא להמשך אחר זהמתם וטמאתם, עד שזכה לצאת משם, על ידי משה רבנו, שהחדר בעם ישראל את המהין, לידע ולהודיע ולהודיע, אשר אין בלבדו יתרון כלל, והכל לפול אקלות גמור הוא, וכן הוא בכל אדם, שכל זמן שאינו זוכה לקדש את מהו ממחשבות וחקמות חיצוניות וזרות, אז הוא נמצא בגולות מצרים, שהגבר עליו פרעה, על ידי שלא שמר

את מה-מחשבתו מבחןית בת פרעה, שהוא סוד חכמוֹת חיזוניּות. ועל-כן לא התחילה גאלת מצרים, עד שנולד משה, שהוא קיה הגואל, כי הוא קיה הדעת של כלל נسمות ישראל כדיוע. ותclf כשנולד, נתגללה אור הדעת, והתחילה להתנוצץ גאלת ישראל, כמו שכחוב (שמות ב'): "וַתָּרֶא אֲתֹו כִּי טוֹב הוּא", ואין טוב אלא דעת הקדשה, דעת התורה הקדושה, כמו שכחוב (משל יט): "גַם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב" וגו'; וכן כמו שכחוב (שם ד'): "כִּי לְקַח טוֹב נִתְהִי לְכֶם תּוֹרַתִּי" ועל-כן מחרמת שאז התחיל הדעת להשתלם, וגו'. ועל-כן חזרה תclf בת פרעה אל הקדשה. ובת פרעה דיקא הצללה את משה מן היאור, זה רמז שהදעת נשלם בשלמות גדולה, עד שבת פרעה, שהן חכמוֹת חיזוניּות, חזרה אל הקדשה ולאל הדעת הקדשה, שהוא סוד התגלות משה רבנו, אשר היא מסרה נפשה בשביילו. ועל-ידי-זה היתה הגאללה; כי עקר הגאללה של מצרים הוא על-ידי שלמות הדעת, שהoir משה רבנו לעם ישראל את הדעת האמת, לידע ולהודיע ולהונדע, שאין בלעדיו יתברך כלל, אשר זה עקר שלמות המчин,

להמשיך על עצמו מהין עליונים, לידע שהכל זה אלקות, ואלקות זה הפל, דהיינו כשותפותם החקמות החיזוניות, שהם סוד בת פרעה, וחזרין אל הקדשה, ומכירין ויודען כלם, כי הויה הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, שהוא עקר הדעת כמו שהיה לעתיד לבוא, כמו שבתוב (צפניה ג'): "כי אוז אהפה אל עמים שפה ברורה לקרוא כלם בשם הויה", כי תכפיו מיד בשיתגלה לכלם אמתת מציאותו יתברך, אזי יפתחו את פיהם לדבר אליו יתברך, כי בשיתגלה לאדם, אשר כל העולם כלו אלקות גמור הוא, והוא יתברך נמצא ואין בלאדיו נמצא, איז נפתח פיו לדבר אליו יתברך, כי המאמין האמתי, שמאמין שהוא יתברך נמצא אותו,عمו ואצלו, איז ירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו, שזו שלמות הארץ מהין, שmagish שהוא יתברך נמצא כאן למטה, שכלל זה הוא סוד פסח, שהוא פה-סח, שנפתח הפה לדבר אליו יתברך. נמצא, שבפסח בשעת יציאת מצרים, נשלם הדעת, ונתקבטו החקמות חיזוניות, שהוא סוד בת פרעה, וחזרו אל הקדשה.

הארת ל"ג בעמר

עם כל זאת אף-על-פי שבפסח נשלם הדעת מארך, אף-על-פי-כן עבדין אין הדעת בשלמות, עד שמחדרשין אותו בסוד עברו, על-ידי השנה. שביל זה הוא סוד ספירת העומר, שהוא סוד שנה, הסטלקות הדעת, כי אחר יום ראשון של פסח, חזרין ונסתלקין כל מהchein והדעת, במובא (בכוננות חג הפסח), והסתלקות הדעת הוא סוד שנה. וזה עומר שעורים, שהוא מאכל בהמה, שהוא העדר הדעת בחינת שנה, بينما שעכשו אנו מסלקין דעתנו, ומכוונים מחנו לתוך האמונה בלבד, שהוא סוד שנה, כדי שיתחדש מחנו, כדי שנזפה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהוא קיבלת התורה, שהוא עיר פנים ל תורה, שזוכין לקבל בשבועות, שהוא סוד מה שחזרין ומקבלים השכל חדש שהוא התורה, על-ידי מ"ט ימי הספירה, בהם היה בחינת שנה, ועל-ידי זה נתחדש המה. כי ימי הספירה הם סוד צמצומים, שאדם נופל בדעתו, ויש לו עליות וירידות בדרך כלל הבא להכנס בעבודת השם יתברך, שההכרה שייהיו לו עליות וירידות קדם שימוש השגות אלקות, וקדם, שזוכה שמח-מחשבתך דבוק בחי החיים בו יתברך,

ועל-כן ימי הספירה הם ימי דין בידוע, שכל זה הוא סוד שנה, קטנות המזין, שהוא לילה וחשך, שאנו שורדים רק דיןיהם בידוע, ועל-כן נהגין להיות נוערין כל הלילה כלו בשבועות, שהוא סוד התעורות השנה, כי ספירה היא בחינת שנה בקדשה, שעליידיזה דיקא נתחדש מה עליידי האמונה הקדושה, שמסלקין את דעתו לגמרי כאלו אין לו שום דעת, וסומך את עצמו באמונה פשוטה בו יתברך, ואז אחריך זוכין לשבועות, שהוא התעורות השנה, שאז מקבלין של חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהוא סוד קבלת התורה, בחינת ע' פנים לתורה. נמצא, שחג השבועות הוא סוד התעורות השנה, ועל-כן נוערין אז כל הלילה.

.ד.

ובל"ג בעמר נסתלק רבי שמואן בן יוחאי, ואז מתחילה להתנו יצא הארה וקדשה של חג השבועות, שהוא סוד התעורות השנה, התחדשות המזין. ועל-כן אז הוא הלולא רבא דרבוי שמואן

בן יוחאי, שהוא בחינת התעורות השנה, סוד עיר וקדיש מז שמי נחית. כי רבי שמעון בן יוחאי הוא קדשת הברית, פמבר בדברי חכמיינו הקדושים (מדרש תהילים ל"ו), שבשביל זה לא נראה קשת בימיו, כי הוא בעצמו היה בחינת קשת, שבשביל זה נוהגין בדרך הקשת בל"ג בעמר. וקשת היא בחינת: תקיעה שברים תרואה, שפיהם קש"ת; וכמו בא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן מב), שם כלויות הקולות של השופר שהיה בפתח תורה, שאז היתה התעורות השנה, ולכן דיקא בל"ג בעמר מתחילה להתנוatz הארת קבלת התורה. ולכן רבי שמעון בן יוחאי גלה פנימיות סודות התורה, שם ספרי הזהר והתקונים, ובפרטיות האידרא רבא והאידרא זוטא, שבו מגלה את פרצוף כל העולמות, ואיך שמייחדים ומקשרים זה בזה.

三

וְמִחְמַת שֶׁרְבֵּי שָׁמָעוֹן בֶּן יְוָחָדִי הָיָה סָוד
הַתְּעֻרּוֹת הַשְׁנִיה, כִּי הוּא הָיָה מַאיְר אֹור הַפְּנִים,

גלוּי אַמְתָּה מִצְיאוֹת יְתִבְרֵךְ בְּהַתְגִּלּוֹת נוֹרָאָה וּנְפֶלֶאָה מַאֲד, עַד שֶׁכֹּל אַחֲרֵי אַחֲרֵי יְזִבָּה לְהַשִּׁיג הַשְּׁגָות אַלְקּוֹת, וַיַּרְגִּישׁ אֶת אַמְתָּה מִצְיאוֹת יְתִבְרֵךְ עַלְיוֹן, עַל-כֵּן הַתְּפָאָר בְּאַידָּרָא (זָהָר הָאָזִינוּ קָלָב:), דָּהָא חַמִּינָא דָּאַנְפִּי נָהָרִין וּכְוֹי; שֶׂזֶה סֹוד אֹור הַפְּנִים, בְּחִינָת הַתְּאָדָמוֹת פָּנִי הַתּוֹקָע, שֶׁגַּמְשַׁכֵּין אֶז בְּעַת הַתְּקִיעוֹת אֹרוֹת מִפְנִים עַלְיוֹנִים, שֶׂזֶה סֹוד קָרְנוֹן אֹור הַפְּנִים שֶׁל מְשָׁה רַבְנוּ עַל-יְדֵי קְבָלָת הַתּוֹרָה, שֶׁאָצְלוּ נָאָמֵר (שָׁמוֹת ל"ד): "כִּי קָרְנוּ עֹר פָּנִי מְשָׁה"; וּעַל-כֵּן לֹא הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי יָכֹל לְסַבֵּל כְּשֶׁרֶאָה בְּנֵי-אָדָם שְׁעֹסְקִין בְּדַרְךָ אָרֶץ, כְּמוֹ שָׁאָמְרוּ חַכְמִינָא הַקָּדוֹשִׁים (שְׁבַת ל"ג): כִּשִּׁיצָא מִהַּמְעָרָה חִזִּי אִינְשִׁי דָקָא בְּרַבִּי וּזְרֻעִי, אָמֵר: מְנִיחֵין חִי עַולְם וְעֹסְקִין בְּחִי שָׁעה וּכְוֹי; כִּי כָל הַמְּלָאכּוֹת וְעַסְקִי דַּרְךָ אָרֶץ שְׁעֹסְקִים בְּנֵי-אָדָם, הַם כָּלָם בְּסֹוד שְׁנָה, שַׁהְוָא עֲנֵינָן מְשָׁא וּמְתָן. וּמְחַמֵּת שְׁרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הָיָה רְחוֹק מִשְׁנָה, כִּי הָיָה עִיר וּקְדִישׁ, עַל-כֵּן לֹא הָיָה יָכֹל לְסַבֵּל כָּלָם כָּלָל, וְאָמֵר: מְנִיחֵין חִי עַולְם, וְעֹסְקִין בְּחִי שָׁעה, הַינּוּ שְׁהָיָה קָשָׁה לוֹ מַאֲד, כִּי הָא תִּנְחַל לְמַיִּשְׁעֹסְק בְּתּוֹרָה, שֶׁאָז הַשָּׁנָה טוֹבָה לִפְנֵיו, שְׁנַחַתְהָדֵש מַחְוּ עַל-יְדֵי-זֶה, וּיְכֹל

אחריך לעסוק בתורה במח זה ביותר. אבל מי שאינו עוסק בתורה, מה פועל בהשנה? וזהו מניין מי עולם ועוסקין בחיה שעה', הינו כי בשלמא אם היו עוסקים בחיה עולם דהינו בתורה, רקיו עוסקים גם בדרך הארץ, שהוא בחינת שנה, היו יכולים לומר, שהמשא ומתן שהוא בחינת שנה, היא טובה להם לעבודת הבורא, כי על-ידי זה נתחדש מהם. אך מאחר שמנין מי עולם, ואים עוסקים בתורה, ועוסקים רק בחיה שעה, במלאות ובמשא ומתן, שהוא בחינת שנה, על-כן הקפיד עליהם יותר. אבל שם יתברך הקפיד על רב שמעון בן יוחאי, על שאינו יכול לסבול כלל מעניהם מיד, כמו שאמרו חכמינו הקדושים, שאמר שם יתברך לרבי שמעון בן יוחאי ובניו: להחריב עולם יצאתם וכו'. ולכן בשיעצאו עוד פעם, כבר הסתכלו בעין טוביה, וראו איך שזקן רץ עם שתי אגדות של הדסים, ושאלו אותו: למה אתה צריך את זה? ענה ואמר, שאחד הוא בשביל זכור, ואחד בשביל שמור. ענה ואמר רב שמעון בן יוחאי לבנו: ראה כמה ישראל חביבין עליהם המצוות, כי ראה את כל הטוב שנמצא בכל בר

ישראל. ולכון לא בחנים, שאמר רבי שמעון בן יוחאי (סכה מה): יכול אני לפטר את כל העולם כולו מן הדין, מיום שנבראה עד עתה, ולא מליא כלו עזר בני עמי — מיום שנבראה העולם ועד עכשו, ולא מליא יותם בן עזיהו עמנוי — מיום שנבראה העולם עד סופו; נמצא, שהתנאה הקדוש רבי שמעון בן יוחאי פוטר את כל העולם כולו מן הדין, וממשיך רק חסדים ורחמים גמורים על כל בר ישראל.

ו.

ועל-כן עושים שמחה גדולה ביום הסטלקותה דיקא, שהוא בל"ג בעמר. כי הסטלקות הצדיק עושה תקון גדול בכל העולמות יותר מבחןיו, כי (חlin ז): גדולים צדיקים במיתן יותר מבחןם; והם מתקנים נשמות ישראל במיתן יותר מבחןיהם, ומגניםין הטראה אחרא ופקפות הנאחזין בנסיבות הנפלות בעונונותיהם. כי הצדיקים מגניעין ו מבטילין אותם במיתנם יותר מבחןיהם, בסוד (שופטים טז): "ויהיו המתים אשר

המית במוֹתוֹ רַבִּים מֵאָשֶׁר הַמִּית בְּחִיּוֹ", **שהצדיק** הָאָמֵת מִנְהִיג הַדָּוֹר הָאָמֵת, מִמִּית שׁוֹנְאי הַקְּדָשָׁה וַהֲקָלְפָות וַהֲסִטָּרָא אַחֲרָא בָּמוֹתוֹ יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹ, כי הַמִּיתָה הִיא בְּחִינַת שָׁנָה אַרְכָה, וַתְּחִיתָה הַמְתִים הִיא בְּחִינַת הַתְּעוֹרָרוֹת הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ישעיה כו): "הִקִּיצוּ וַרְנְנוּ שְׁכַנֵּי עַפְרָ" ; וְכָמוֹ שְׁכָתוֹב (דניאל יב): "וּוּבִים מִישְׁנֵי אַרְמָת עַפְרָ יִקִּיצוּ" וּגוֹ. **והצדיק**, שְׁחִפֵּץ תָּמִיד בְּטוּבָות וַתְּקָנוֹת יִשְׂרָאֵל, וַעֲסָק בַּתְּקוֹנָם — לַתְּקָנָם, לְהֻלּוֹתָם וְלִקְרָבָם, וְלַהֲבִיאָם אֲלֵיכָו יִתְבְּרַךְ, אֲשֶׁר זוּה עֲקָר הַטּוֹב וְעֲקָר הַצָּלָחָה הָאָמֵתִית, **שהיא הצלחת הנפש** — לַטְהָר נְפָשָׁות יִשְׂרָאֵל מִזְהָמָתוֹ, וְלַהֲזִירָם בַּתְּשׁוּבָה שֶׁלְמָה, לַעֲרָבָם מִשְׁנָתָם שֶׁלֹּא יִשְׁנוּ שָׁנָת עֲולָם, חָס וְשָׁלוֹם. אֲבָל עֲקָר הַעֲסָק **שהצדיק** הָאָמֵת עוֹסָק לַתְּקֹן נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הַוָּא בְּשָׁעַת שָׁנָה דִּיקָא. כי מִמֶּח הַצדיק בָּעֶצֶם אוֹ אִי אָפָּשָׁר לִקְבָּל, כי מַהוּ גָּדוֹל וְנִשְׁגַּב וְנִעַלְהָ מִאֵד מִאֵד, עד שָׁאֵי אָפָּשָׁר לִקְבָּל מִמֶּנוּ בְּשָׁום אָפָּן, כי אִם עַל-יְדֵי **שהצדיק** מַורְיד עַצְמוֹ אֶל הָעוֹלָם, וַמַּסְלִיך אֶת דִּעָתוֹ, וַמְּרַבֵּר עִם הָעוֹלָם שִׁיחַת חָלִין וַסְפּוּרִי מִעֲשִׂיות, שָׁזָהוּ בְּחִינַת שָׁנָה. וְכָמוֹ שְׁשִׁמְעָתִי בְּפִרְוּשׁ מִפִּי רַבְנוֹ ז"ל,

ששייחת חליין שמדוברין לפעמים עם העולם, כדי לפקח את דעתו, ולתת ניחא להמחין כשייגעים מהתורה ועובדת השם יתברך, זה בעצמו שנה ממש, שעליידיזה נתחדש המה. נמצא, כשהצדיק מזבר עם העולם, זהו עניין שנה אצלו, שהוא הסתלקות הדעת, ועל-ידייזה דיקא הוא מעוררם בתשובה, ומחייבים להשם יתברך. כי בשעת שנה נכנס מה בתוכה האמונה, והאמונה היא שוכנת תמיד בין הגויים והקלפות, לבירר משם נצוצי הקדשה שנפלו לשם, שהם הנשמות הנפולות של הרוחקים מהשם יתברך, שנפלו על-ידי עוננותיהם למקום שנפלו, רחמנא לאצלו. והאמונה מרחמת עליהם, ועוסקת תמיד לבירם. אבל עקר כמה האמונה לבירם ולהוציאם הויא, כשהנשמות הצדיקים עלות אליה, ונכללות בה בשעת שנה, בסוד העלאת מין נוקבין. ובידיע, שאז יש כח לאמונה לעלות אל דודה, ונעשה יהוד העליון. ובכל יהוד עליון, שהצדיק מיחיד יהוד קדוש ונורא, ומוסר את נפשו בעבורו יתברך, ונכל במקום שנכל, על-ידייזה הוא מעלה את הנשמות הפגומות והנפולות. כי יש הרבה נצצות שנפלו,

שָׁהַם סֹוד נִשְׁמֹות הַנְּפּוֹלּוֹת, שְׁנַפְלוּ מִחְמָת עֲוֹנוֹתֵיהֶם, וַעֲכַשׂו עַל-יָדֵי הַצָּדִיק שְׁמוֹסֶר אֶת נֶפֶשׁוֹ אֶלְיוֹ יַתְבִּרְךָ, וּמִיחַד יְהוּדִים קָדוֹשִׁים, עַל-יָדֵי-זֶה נִתְעֹרְרוֹת הַנִּשְׁמֹות הַנְּפּוֹלּוֹת בַּתְשׁוּבָה, וְחַזְרֵין לְהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ כָּל אֶלְוֹ הַרְשָׁעִים, שֶׁהָם שָׁרֵשׁ נִצּוֹצִי נִשְׁמֹות שְׁנַפְלוּ בָּמָקוֹם שְׁנַפְלוּ, עַל-יָדֵי חַטָּאתֵיהם וּעֲוֹנוֹתֵיהם, וְאֵז נִתְחַדֵּשׁ גַּם נִשְׁמַת הַצָּדִיק, עַל-יָדֵי הַיְהוּד הַזֶּה, וּעַל-יָדֵי-זֶה זֹכָה לְקַבֵּל שְׁכָל חֶדֶשׁ וּנִשְׁמָה חֶדֶשָּׁה, כִּמְבוֹא בְּדָבְרֵי רַבָּנוֹ ז"ל (לקוטי-מוּהָר"ז, חלק א', סימן ג), שֶׁבְּשִׁבְיל זֶה הַצָּדִיקים מוֹסְרִים אֶת נֶפֶשׁם לְקַרְבָּן נִשְׁמֹות אֶלְיוֹ יַתְבִּרְךָ, כִּדי להַגְּדִיל אֶת מְחֵם וּדְעַתָּם, כִּי עַל-יָדֵי שְׁהַצָּדִיק מִקְרָב נִשְׁמֹות יִשְׂרָאֵל, גַּם הוּא נִתְעַלָּה, וּכְכל שְׁהַצָּדִיק מִעַלָּה נִשְׁמֹות רְחוֹקִים יוֹתֵר, עַל-יָדֵי-זֶה הוּא נִתְעַלָּה יוֹתֵר בְּדָקּוֹת אֵין סֻף בְּרוּךְ הוּא. וּעַל-כֵּן עַקְרֵב הַעַסְקָן שְׁהַצָּדִיק עוֹסֵק לְקַרְבָּן-יְאָדָם לְהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ, הוּא בְּשֹׁעַת בְּחִינַת שָׁנָה שְׁלֹו דִיקָא, דְּהַיָּנוּ כְּשִׁירֵד אֶל הַנִּשְׁמֹות הַנְּפּוֹלּוֹת וְהַפְּגּוּמוֹת, וּעוֹסֵק עַמָּהֶם, וּמִדְבָּר עַמָּהֶם שִׁיחַת חָלֵין וְסִפְורִי דְּבָרִים, שֶׁהָם בְּחִינַת שָׁנָה שְׁלֹו הַצָּדִיק. כִּי דִיקָא בְּזֶה שְׁהַצָּדִיק יוֹרֵד מִדְבָּקּוֹתוֹ אֶל אֶלְוֹ הַנִּשְׁמֹות הַנְּפּוֹלּוֹת,

בזה הוא מעלה אותם. ולבן אלו שאינם זוכים להבין דבר זה, הם מזוללים בצדיק, כי הוא נדמה בעיניהם כאדם פשוט; ומה בא שחולקים על הצדיק כל אלו הנשומות הפגומות והנפולות, שהצדיק בעצמו יורד אליהם ומתחבר עמם, ומשיחם איהם שיחות חלין, שביל זה הוא בחינת שנה אצלו, הכל כדי להעלותם ולתקןם. אבל אלו שנפגו כלה, אינם מבינים את זה, ולבן הם חושבים את הצדיק לאדם פשוט, ומה בא שמזוללים בו מאד. ובצדיק צריך לסל סבל גדול מאד מלאו הנשומות הפגומות והנפולות, ואלו כשהצדיק האמת מגלה תורה לעולם, אף-על-פי שהיא תורה גבורה מאד, אף-על-פי-כון הוא בסוד שנה לגביו השגות של עצמו, שהיא גבורה מאד מאד, עד שאי אפשר להשיגה אפילו במחשבה, ומכל שכן בדבר, כמו שפשטי אוריתא הם בחינת שנה לגביו דבקות הבורא יתברך שם, כמו-כון התגלות התורה של הצדיק שגלה לעולם, כדי لكمם ולחזקם, לאםכם, לעודם ולשםם, הוא בחינת שנה, שהוא פשטי אוריתא כנגד השגות עצמו. נמצא, שמקור התקרובות ישראל לאביהם

שׁבְשָׁמִים, שַׁחֲצָדֵיק עוֹסֶק תָּמִיד לְקָרְבָּם, הוּא דִיקָא
על-יָדֵי סָוד הַשָּׁנָה שֶׁלֽוּ, שַׁיּוֹרֶד מִמְּדֻרְגָתּוּ כְּדֵי
לְהַגְּבִיהָ אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפּוֹלוֹת וְהַפְּגּוּמוֹת.
וּעַל-כֵּן אַדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִתְחַנּוּ יוֹתֵר מִבְּחִינָה' ;
כִּי עַקְרָב הַגְּדָלָה שֶׁל הַצְּדִיק בְּחִיוּ וּבְמוֹתוֹ, הוּא כְּפִי
מָה שָׂזָּוָה לְקָרְבָּ נְפּוֹשָׁות יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ,
שֶׁזֶהוּ עַקְרָב תְּעִנוֹגָיו וְשַׁעַשְׁוָעָיו שֶׁל הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ,
כְּמוֹ שָׁאמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (ברכות לב.) : כָּלָום
נִתְתִּי לְהַגְּדָלָה, אֶלָּא בְּשִׁבְיל יִשְׂרָאֵל ; וּעַל-כֵּן גַּדְלָת
הַצְּדִיקִים הִיא בְּמוֹתָם יוֹתֵר מִבְּחִינָה' , כִּי בְּמוֹתָם
הֵם מַקְרָבִין בִּיוֹתֵר נְפּוֹשָׁות יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ,
כִּי הַמִּיתָה הִיא בָּסָוד שָׁנָה אֲרָכָה, וּבְשָׁעָת שָׁנָה, אֲזִזְבָּנָה
הַצְּדִיקִים הִיא בָּסָוד שָׁנָה אֲרָכָה, וּבְשָׁעָת שָׁנָה, אֲזִזְבָּנָה
לְתַכְלִית שְׁלָמוֹתָו, כִּי כָל יָמִיו הִיא עוֹסֶק בְּעַבּוֹדָת
הַשֵּׁם יַתְבִּרְךָ, וְעַלָּה בְּכָל פָּעָם מִדְרָגָה לְדִרְגָה,
עַל-כֵּן בְּכָל פָּעָם שְׁעַלְתָה נִשְׁמָתוּ בְּשָׁנָה, עַדְיַן לֹא
קִיַּתָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת כְּמוֹ בְּשָׁעָת מִתְחַנּוּ, שָׁאַז
הָוּא הָגַע אֶל תַכְלִית הַשְּׁלָמוֹת. וְגַם בְּשָׁעָת שָׁנָה
לֹא עַלְתָה לְגָמָרִי, כִּי עַדְיַן נִשְׁאָרָה בּוֹ קָצָת בְּשִׁבְיל
חַיּוֹתָו, כְּדֵי שִׁיוֹכֵל לְהַתְעוֹרֵר מִשְׁנְתוֹ. אֲבָל בְּשָׁעָת

מיתה של הצדיק, שאו הנשמה בתכליות של מותה, ועולה למטה בעולמות העליונים כל הנשמה של הצדיק לגמרי, לתוך האמונה שהיא השכינה, על כן אוז נתגדל מאד מאד, בחינת הבעלאת מין נוקבין של השכינה, כמורא (זפר ויקרא יג), שהשכינה מתפארת ואומרת: חזי בפה ברא קאותניא לגבך וכוכו, כי משתעשען למטה בעולמות העליונים עם נשמת הצדיק, שמסר נפשו כל ימי בעבורו יתברך, וסבל כלימי חייו עלבונות ובזיותנות, חרופין וגופין מאנשי הלא מעלי, ודבריו עליו כל דבר אסור, וחלקו עליו, והוא החזק מעמד, ולא נשבר ממשום דבר, אלא גלה ופרקם ביותר את אמתת מציאותו יתברך בכל העולם כלו, וקרב את נשמות ישראל אליו יתברך, והפיכם בהם רוח חיים, וקרבם וחזקם ושמחים ועוזדים, שיחזרו בתשובה שלמה אליו יתברך. ולכן דיבא אחר הסתקיתו מן העולם, אוז נתגדל היחוד מאד, שנתייחדה נשמהם בתוך השכינה הקדושה שהיא האמונה, וכי גדרת ההיחוד, כן נתרבין לעלות נצונות הנפולין יותר, שעלי-ידיהם חזרין בתשובה רשעים רבים ביותר. וכן מתנהג

הארת ל"ג בעמר

כֹּל ימִי עוֹלָם עַד הַתְּחִיה, שֶׁנְשָׁמַת הַצָּדִיק שֶׁמֶת
וּנְסַפֵּלָק מִזֶּה הַעוֹלָם, שֶׁהָיָה בְּבִחִינָת שָׁנָה אֲצָלוֹ,
עַל-יְדֵי־זֶה הוּא מַעֲלָה תָּמִיד מִן נַוקְבִּין לְהַשְׁכִּינה
שֶׁהָיָה קָאָמוֹנָה, וּעַל-יְדֵי־זֶה הָיָה מִבְּרִכָת נְשָׁמוֹת
רַבּוֹת שְׁגַפְלוֹ עַד אֵין קָז. כִּי יִשְׁנָמוֹת נְפֻלוֹת
מִאָד מִאָד, שְׁגַפְלוֹ כָּל־כֵּה כִּמו שְׁגַפְלוֹ, עַד שֶׁאָי
אָפָּשָׁר שְׁיִהִיה לָהֶם שָׁוֵם תָּקוֹן בָּעוֹלָם, כִּי אָם
עַל-יְדֵי נְשָׁמַת הַצָּדִיק, וּדְיקָא עַל-יְדֵי מִיתָתוֹ.
וּכְמַזְבֵּן בְּדָבְרֵי רַבְנוֹ ז"ל (לקוטי־מוֹהָר"ז, חָלָק א', סימן
סָה); כִּי כֹּפֵי גָּדוֹלָת הַיחּוֹד שְׁלִמְעָלָה, כֵּן עוֹלָם
נְצֹצֹתָה רַבִּים מִמְּקוּמוֹת הַקְּלָפּוֹת בַּיּוֹתָר. וּעַל־כֵּן
אִתָּא בְּזָהָר הַקָּדוֹש (אחרי עא), דַּצְדִּיקָא שְׁכִיחָי
יִתְיַיר בְּתַר אָסְטָלָקָוִתָה בְּהָאִי עַלְמָא יִתְיַיר מִבְּחִיוֹהָי.
וּזְהָוּ סָוד הַשְׁפְּתָחוֹת עַל קָבְרֵי צָדִיקִים אֲמָתִיִּים,
שֶׁהָוָא דָבָר גָּדוֹל מִאָד, וּמוֹעֵיל מִאָד לְעַבּוֹדָת הַשֵּׁם
יִתְבָּרֶךְ לְזֹכּוֹת לְצִאת מִהָּרָע שְׁלֹו, וְלִשְׁוֹבֵל לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרֶךְ. כִּי יִשְׁבַּגְנִי־אָדָם שְׁגַפְלוֹ כָּל־כֵּה בָּעוֹנוֹנוֹתָהָם,
עַד שְׁנָאָחָז בָּהֶם הָרָע כָּל־כֵּה, עַד שֶׁאָי אָפָּשָׁר לָהֶם
בְּשָׁוֵם אָפָּן לְשָׁוֹבֵל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֶךְ, רַק עַל-יְדֵי שְׁבָאַיִן
עַל קָבְרֵי הַצָּדִיקִים הָאֲמָתִיִּים, וְאֵז נְכָלָלִין בְּנְשָׁמַת
הַצָּדִיק שֶׁמֶת, שֶׁהָוָא עוֹסֵק תָּמִיד לְבָרֵר בָּרוּרִים,

וּ הוּא בְכָחֹ הַגָּדוֹל, שָׁגְדוֹל בִמִתְהוֹ יֹתֶר מִבְחִינוֹ,
הַוָּא יִכְלֶל לְבָרֵר אֲפָלוּ הַנְשָׁמוֹת שָׁגְפָלוּ מִאַד מִאַד.
אֲבָל אֲף-עַל-פִּיכְנָן הַבָּעֵל בְחִירָה אֵי אָפָשָׁר לְבָרְרוּ
בָעֵל כְּרָחֹ, כִּי אִם כְּשָׁבָא עַל הַקָּבָר בָמָקוֹם גַּנְיוֹתָו
הַקְדוֹשָׁה, וּמַעֲורֵר עַצְמוֹ בַתְשׁוּבָה, שָׁאוֹז יִשְׁכַּח
לְהַצְדִּיק לְבָרְרוּ בְכָחֹ הַגָּדוֹל, וְלַהֲזִיאָו מִמְקוֹם
שָׁגְפָל לִשְׁם, וְלַתְקָנוּ אֲף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הִיה אָפָשָׁר לוֹ
לְהַתְקֹן בְשָׁוָם אֲפָן בְחִינוֹ.

. ז.

וְזֹהוּ סָוד הַלּוֹלָא דָרְבֵי שְׁמֻעָן בֶן יוֹחָאי,
שְׁעֹשֵׁין בַיּוֹם הַסְּתָלְקוֹתָו דִיקָא, כִּי דִיקָא עַל-יָדָי
הַסְּתָלְקוֹתָו, הַוָּא מַתָּקָן וּמַחְזִיר בַתְשׁוּבָה שֶׁלָמָה
נְפָשָׁות רַבּוֹת יֹתֶר, שְׁעַל-יָדִיזָה נִתְרַבָּה הַשְּׁמָמָה
בִיּוֹתֶר, שְׂזֹו תְהִיה הַשְּׁמָמָה שְׁלַעַתִיד בָעֵת הַתְּחִיה,
כִמּוֹ שְׁכַתּוֹב (ישׁועה לה): "וְשְׁמָמָת עֹלֶם עַל
רָאשָׁם", כִּי תְחִית הַמְתִים הַוָּא עֲקָר בְחִינַת
הַתְעוֹרָרוֹת הַשָּׁנָה, שָׂזָה (דָנִיאֵל י'ב): "וּרְבִים מִישְׁנֵי
אֲדִמָת עַפְר יִקְיצֶה". וְעַל-כֵן אֹז יִתְקַע בְשׁוֹפֵר גָדוֹל,
שָׂזָה הַתְעוֹרָרוֹת הַשָּׁנָה, וְעַל-יָדִיזָה יִהּיו עֹולִין אֹז

כָל הַנְּקָחִין וְהַאֲבָדִין, כְמוֹ שְׁכָתוֹב (ישעיה נז): "וְהִיא בַיּוֹם הַהוּא יִתְקֻעַ בְשׂופֶר גָדוֹל וּבָאוּ הַאֲבָדִים בָּאָרֶץ אֲשֶׁר וְהַנְּקָחִים בָּאָרֶץ מִצְרָים, וְהַשְׁתַּחַוו לְהַנוּיָה בְּהַר הַקָּדֵש בִּירוּשָׁלַיִם". כי כלם יהיָה לָהֶם עָלָיה וְתַקּוֹן, כָל אֶחָד כַּפֵּי הַרְאֹוי לו, על-ידי הַבָּרוּר שַׁעֲסִיק הַצָּדִיק לְבָרוּךְ כָל יְמֵי חַיָּיו, וביוֹתֶר בְכָפְלִי כְפָלִים בָעֵת מִתְתַו, שַׁהוּא בְחִינָת שָׁנָה. וְאַז תַּגְדִּל הַשְׁמָחָה מִאַד מִאַד, כְמוֹ שָׁאָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים (תענית לא): עַתִיד הַקָּדוֹש-בָּרוּךְ-הוּא לְעֹשֹׂת מְחוֹל לְצָדִיקִים לְעַתִיד לְבוֹא וּכְוּ, כְמוֹ שְׁכָתוֹב (ישעיה כה): "וְאָמַר בַיּוֹם הַהוּא הַגָּה אֱלֹהִינוּ זֶה קְרִינוּ לוּ וַיּוֹשִׁיעָנוּ, זֶה הַנוּיָה קְרִינוּ לוּ נְגִילָה וּנְשִׁמָחָה בִישׁוּעָתו"; וְעַצְם הַשְׁמָחָה הַזֹּאת נִתְעוֹרֶה בְשֻׁעַת הַסְּתָלָקוֹת הַצָּדִיקִי אֶתְתָ, כי הַצָּדִיק הַוּלֶךָ לְעוֹלָמוֹ לְחַיִים טוֹבִים וְלִשְׁלוּם, כי צָדִיקִים בְמִתְתַּנוּ קָרְנוּיִים חַיִים, אֲשֶׁר-הָם וְאֲשֶׁר-חַלְקָם! וְזֹה סָוד עַצְם הַשְׁמָחָה שֶׁל הַלּוֹלָא רְבָא דָרְבִי שְׁמַעַן בֶן יוֹחָאי, שַׁעֲשִׂין בֶל"ג בעמר, שְׁבִיּוֹם הַזֶּה מִתְחִיל לְהַתְמִיק הַדִּין הַגָּאָחָז בִּימֵי הַסְּפִירָה, שַׁהְיָא בְחִינָת שָׁנָה, וּמִתְחִילָה לְהַתְנוֹצֵץ הַהָאָרָה שֶׁל שְׁבּוּעָות, שַׁהְיָא הַתְעֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, סָוד תְּחִית

המתים, **שהיא קבלה התורה.** כי בעת קבלת התורה נשות ישראל מתדבקים בו יתברך, ונתעוררין מהשנה העמיקה שישנים, ונתעוררים מבחינה מיתה לבחינה חיים, כי התורה היא הסם חיים, ואז השמחה גדולה מאד, שזו השמחה שלעתיד, **שהיא השמחה של שבאות.** כי אין שמחה לפניו יתברך כמו בעת שמחזירין אליו יתברך נדים, דהיינו כשמחזרין בתשובה את הרוחקים מאד להשם יתברך, כי השם יתברך חפץ חסド הו, והוא צופה לרשות וCHIPAZ בהצדקו. וכל זמן **שהאדם רחוק ממנו יתברך בעוננותיו,** צר לו מאד כביכול, כמו שכותוב (ישעיה סג): "בכל צרתם מאד יתברך, כי השם יתברך חושב מחותבות מהשם יתברך, כי השם יתברך חורת הנפש שרחוקה לבל ידע ממנו נדח. ועל-כן על-ידי שהצדיק מעלה ומתקן כמה נשות ישראל ומחזירים אליו יתברך, על-ידי זה נגדלת השמחה מאד מאד, כמו שמחזירין להמלך את בנו שగרשו מעל פניו בעוננותיו, ועל-ידי זה שנתרחק קלקל בכל פעם ביותר, מחתמת שנפל בדעתו, על-ידי שראתה גדל רחיקו מהמלך, עד שטעה ונדרמה בדעתו, **שהמלך**

הארת ל"ג בעמר

הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתב איוב טו: "לא יאמין שוב מני חשה". ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת, וזכור את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו, והולך אל המקום המזוהם שנפל לשם, ומרמז לו רמזים, ומתקנה עמו בחכמה נפלאה בדרך פלא והפלא, עד שמקניס בו הרהור תשובה ומחזרו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שעור. כי זה עקר שמחתו וגדלו ותענוגיו ושבועעו של המלך תברך, כשמחזרים אליו הרחוקים ממנה. ובמובא בזוהר (יתרו סט): כד אתי יתרו ואמר, כי עתה ידעתי וכי, כדין אסתליק ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עילא ותפאר. כי דייקא אדם שהיה כל-כך רחוק ממנה יתברך, כשחויר, אז נתעלה ונתיקר שמו של הקדוש ברוך הוא, עין שם. וכן מובא בזוהר (תרומה ככח): והוא זכה בעי למרדף בתר חיבא, ולמكني ליה באגר שלים, בגין דיעבר מנינה והוא זחמא, ויתכפיא סטרא אחרת ויעביר לנפשיה, בגין דיתחשב עליה כאלו הוא ברא ליה, וזה איה שבחא דיסטלק בה יקרה דקדשא בריך הוא יתיר

מִשְׁבַּחָא אֶחָדָא, וְאַסְטָלְקוֹתָא דָא יַתִיר מֵפָלָא, מַאי טַעַמָּא, בְּגִין דָא יְהוּ גָרִים לְאַכְפִּיא סְטָרָא אֶחָדָא, וְאַסְטָלְקָא יַקְרָא קְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא, וְעַל דָא בְּתִיב בָּאֶחָרֶן (מלאכי ב'): "וּרְבִים הַשִּׁבְעָן", וּכְתִיב (שם ה'): "בְּרִיתִי הִתְהַאֲתָה אַתָּה". תָא חֹזִי, כֹל מַאן דָא חִיד בְּיַדְוָא דְחִיבָּא, וְאַשְׁתָּדֵל בֵיה לְמִשְׁבָּק אַרְחָא בִּישָׁא, אַיְהוּ אַסְטָלָק בְּתִלְתָּה סְלוּקִין, מַה דָלָא אַסְטָלָק הַכִּי בָר נְשָׁא אֶחָדָא, גָרִים לְאַכְפִּיא סְטָרָא אֶחָדָא, וְגָרִים דִיַּסְטָלָק קְדָשָׁא בָּרִיךְ הוּא בִּיקְרִיה, רָגִים לְקִימָא כֹל עַלְמָא בְקִיּוּמִיה לְעִילָא וְתִפְאָא, רְעֵל הָאֵי בָר נְשָׁא בְּתִיב (מלאכי ב') "בְּרִיתִי הִתְהַאֲתָה אַתָּה הַחִים וְהַשְּׁלָום", וְזַכִּי לְמִחְמֵי בְנִין לְבָנוֹי, וְזַכִּי בְּהָאֵי עַלְמָא, וְזַכִּי לְעַלְמָא דָאַתִי, כֹל מַאֲרִי דִינִין לֹא יַכְלִין לְמִידָן לֵיה בְּהָאֵי עַלְמָא וּבְעַלְמָא דָאַתִי עַל בְּתִרְיסָר תְּרֻעָה וְלִית מַאן דִימָחֵי בִּידִיה, וְעַל דָא בְּתִיב (תְּהִלִּים קִיב): "גָבָור בָּאָרֶץ יְהִי זָרוּעָ, דָוָר יִשְׂרָאֵם יִבְרָךְ הָנוּ וְעַשְׂרָבָבְבִיתוּ וְצִדְקָתוּ עֹזְמָדָת לְעֵד, זָרָח בְּחַשְׁךְ אָור לִישְׂרָאֵם" וְגוּ. וְזֹהוּ סֹוד הַשְׁמָחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַלְוָלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בָּנָו יוֹחָאי בַּיּוֹם הַסְּטָלְקוֹתָו הַקָּדוֹשׁ בָּל"ג בָּעָמָר, שָׁאוֹז יָרַדָת הָאָרֶה גְדוֹלָה מִן הַשָּׁמִים עַל כֹל הָעוֹלָם כָּלֹו, כִּי רַבִּי

שמעון בן יוחאי אמר, שהוא יכול לפרט את כל הימים כלו מן הדין, וועלין וגנטקנין וחזרין בתשובה מפני רחוקים, ובפרט אלו שזוכים לבוא אל ציונו הקדוש במרון בל"ג בעמר, אז יורחת עליהם הארץ גדולה מאד. כי רבי שמעון בן יוחאי עומד ונוטן מתקנות לכל מי שבא על קברו. ועקר הפטנה, שנכנסת בנסמותו תשובה עצומה לחזור בתשובה שלמה אליו יתברך. ועל-בָן הוא דבר גדול מאד להיות בל"ג בעמר אצל קבר התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, כי אז הוא עת רצון גדול מאד, וירחת על האדם הארץ גדולה, ונכנס בו רצון עליון ונורא מאד לחזור אל שרצו, אשרי מי שזכה לבוא בל"ג בעמר למרון, אל הארץ הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי, ותשמש עליו הארץ נוראה ונפלאה מאד בಗלי אלקות, שעלי-ידיו זוכה לחזור בתשובה שלמה, אפילו שהוא נמצא בתכלית המדרגה הפתחתונה, והוא מתח白沙ול פחתית ומפתחתו, עם כל זאת גדלה הצדיק הקדוש זה, יש בכחו להעלות גם נשמותו הפגומה מאד, ולהחזירה בתשובה שלמה אליו יתברך, ולהביאה אל תקוננה הנצחי.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!